

Bong Bóng Phập Phồng

Thanh Nam

Trời mưa bong bóng phập phồng/ Mẹ đi lấy chồng con ở với ai! (Ca dao). “Chắc nhà mình có gì đó vui lắm” - thằng Tâm nghĩ bụng. Bởi nó thấy bà ngoại nói nhiều, cười nhiều, lại còn sửa nhà tắm, sửa buồng ngủ... Cậu Hai, cậu Ba của nó nói chuyện với bà cháu nó nhỏ nhẹ chớ không gắt gỏng như mọi khi, đã vậy cậu Ba thường về nhà hơn lúc trước.

Hôm bữa mợ Hai còn mua cho nó bộ đồ in hình siêu nhân giống y chang bộ đồ của thằng Tí hàng xóm mà nó đã ao ước từ lâu. Nhớ bữa đó Tâm đang chơi đào đất thì mợ Hai đi chợ về, mợ lôi Tâm vào nhà, cởi bộ đồ thun bần thiêu trên người Tâm rồi tròng luôn bộ đồ siêu nhân vào, liên tục xuýt xoa: “Trời, đẹp quá hà! Mặc đồ mới nhìn khác hẳn. Nhờ có mợ đó nghe con, mai một mẹ mày có về nhớ nói lại với mẹ nghe hôn” (từ nào tới giờ mới thấy mợ Hai mua cho Tâm bộ đồ).

Còn mợ Ba thì không mua quần áo mà mua cho Tâm con rôbốt đẹp tuyệt khiến Tâm suýt khóc vì mừng, còn tụi thằng Tí thì lác mắt. Tối, nó thăm thì với bà ngoại: “Nhà mình trúng số hả ngoại?”. Ngoại cũng thăm thì: “Ừ... mà không phải!”. Một lúc sau, bà gọi Tâm: “Tâm à, mẹ con sắp về rồi”.

Tâm nghe như có cái gì đó ép vào ngực khiến nó nghẹt thở mất mấy giây, nhưng nó không trả lời ngoại. Bà ngoại chắc lười: “Cái thằng, mới đó đã ngủ!”. Rồi bà chợt ru: “Trời mưa bong bóng phập phồng, mẹ đi lấy chồng con ở với ai...”.

Thằng Tâm chưa ngủ. Nó nằm đó, nhăm nháp cái tin ngoại vừa nói. Mẹ về! Mẹ... Mẹ nó ra sao nhỉ? Nó biết nó nhớ mẹ vì nó vẫn khóc đòi mẹ, thậm chí nó còn sinh ra bệnh lạ: nửa đêm ngồi dậy khóc đòi mẹ nữa, nhưng mẹ nó ra sao nhỉ? Nó thật sự không thể hình dung nổi. Và nó hoảng sợ: nó không nhớ mặt mũi mẹ nó thì có lẽ mẹ nó cũng không nhớ nổi nó! Nỗi hoảng sợ khiến thằng bé co rút lại, nó muốn thét lên nhưng tiếng thét không thể bật ra ngoài. Xung quanh vẫn tối đen.

+++

Thằng Tâm mồ côi cha, ba nó bị tai nạn giao thông ngay trong ngày nó đầy tháng. Chị Hằng, mẹ nó, thành góa bụa khi hai mươi tuổi. Rồi không biết ai độc mồm độc miệng nói mẹ nó cao số, còn nó khắc cha nên mẹ con nó bị đuổi khỏi nhà nội. Về nhà ngoại lại bị mợ dẫu chì chiết dù mẹ nó đã phải đi làm công nhân trong khu công nghiệp khi nó chưa đầy hai tháng. Khốn khổ trăm bề.

Khi Tâm hơn một tuổi, chị Hằng gặp lại người bạn gái đã lấy chồng Đài Loan, được khuyên: “Mày lấy chồng Đài Loan đi tao giúp cho, có điều đừng bao giờ nói đã có chồng con gì hết. Cứ gởi bà già nuôi thằng Tâm, qua bên đó kiếm việc làm rồi gởi tiền về nuôi con, mai một giàu có mấy hồi”. Vậy là gần bốn năm thằng Tâm chưa gặp mẹ.

+++

Sáng hôm sau ngày ngoại nói cho Tâm biết cái tin mẹ về, trong lúc đang ăn hủ tiếu, ngoại thủ thỉ với Tâm:

- Tâm à, nhớ mẹ hôn?

- Dạ nhớ!

- Tâm thương mẹ hôn?

- Dạ thương!

- Tâm thương mẹ thì mai mốt mẹ về Tâm nhớ đừng gọi mẹ là mẹ mà gọi là dì, nghe chưa?

- Sao lại gọi mẹ là dì hả ngoại?

- Ủ... thì... vậy đó. Tâm cứ gọi là dì thì mẹ mới thương, biết chưa.

- Gọi dì như gọi dì Năm kể bên hả ngoại!

- Ủ - tiếng ngoại đầm nước.

++ +

Chiều, lối 3 giờ, chiếc Toyota ngừng trước cửa nhà. Mọi người trong nhà ồ ra đón. Từ trên xe, cậu mợ Hai, cậu mợ Ba, rồi bà ngoại bước xuống, tiếp theo sau là mẹ thằng Tâm. Chị Hằng mặc đầm, trang điểm xanh đỏ nhìn rất đẹp mắt. Vừa xuống xe, mắt chị đã đảo lia tìm kiếm. Kia rồi thằng Tâm! Nó đang chăm chăm nhìn chị. Nó biết đó là mẹ nó, không phải vì nghe mọi người xầm xì mà có cái gì đó báo nó biết: người đàn bà đó là mẹ nó!

Nó muốn chạy đến, muốn kêu mẹ nhưng chân không nhúc nhích. Mẹ nó không gọi nó mà cũng không chạy đến ôm nó được, chỉ nhìn nó bằng cặp mắt không thể diễn tả thành lời: vừa mừng rỡ, vừa sợ hãi, vừa đau đớn. Trên tay chị là đứa bé chừng một, hai tuổi đang ngủ ngon lành. Bên cạnh mẹ nó là một người đàn ông đen đúa, thấp lùn xuất hiện từ lúc nào.

Những người hàng xóm tụ năm tụ ba lấp ló ngoài hàng rào, xầm xì: “Đó, ông Đài Loan đó! Coi mẹ thằng Tâm đang ẵm theo thằng con Đài Loan kia!”. Cậu Hai ồn ào: “Thôi vô, vô nhà đi”. Mọi người lục tục bước vào nhà. Cười nói hoan hỉ. Lốp cất vali, lốp đem nước, lốp kéo ghế...

Lát sau, mọi người đã tề tựu đầy phòng khách. Ba bàn tiệc được dọn ra. Đàn ông thì ngồi uống bia với ông Đài Loan, đàn bà uống nước ngọt. Tiếng chúc tụng, tiếng hỏi thăm tíu tít, tiếng cười nói hoan hỉ. Mẹ thằng Tâm đi tới đi lui phiên dịch, đôi khi phải sử dụng tới chân tay vì ông Đài Loan không biết nói tiếng Việt nhưng mọi người ai cũng hiểu hết.

Mẹ thằng Tâm có vẻ rất hãnh diện với những người xung quanh (có cả những người trước đây khinh rẻ chị). Chị giới thiệu mọi người với ông Đài Loan. Từ cậu Hai mợ Hai, cậu Ba mợ Ba cho đến mấy đứa cháu, thậm chí cả hàng xóm, trừ thằng Tâm. Nó đang đứng ở góc nhà. Mặc bộ đồ siêu nhân đẹp nhất, tay ôm con rôbốt rất oai phong, thằng Tâm nhìn chăm chăm mẹ nó, ra điều: “Mẹ, con ở đây nè” nhưng mẹ nó không nhìn nó. Từ lúc bước vào nhà đến giờ, mẹ nó chỉ nhìn nó đúng một lần.

Lúc đem vali vào buồng, chị nhờ bà ngoại kêu Tâm vào buồng rồi trao đứa nhỏ cho bà, chị ôm chặt nó. Chặt đến nỗi nó suýt nghẹt thở. Nó vừa muốn bỏ chạy vừa muốn mẹ nó cứ ôm nó như vậy. Nước mắt dâng lên, tiếng “mẹ” chưa kịp thoát ra đầu môi đã nghe ngoại “suýt” khẽ. Mẹ nó lật đặt thả nó ra, bước ra ngoài. Ngoại nó lại dặn: “Đừng gọi mẹ nghe con”.

Chỉ lần đó rồi thôi. Thằng Tâm không gọi mẹ mà mẹ nó cũng không nhìn nó. Nhưng ông Đài Loan không quên, ông ta chỉ thằng Tâm rồi nói gì đó với mẹ nó. Mẹ nó nói lại, ông ta gật gật đầu về hiểu ý rồi bước lại gần Tâm. Ông đưa cho Tâm tờ 50.000 đồng và định đưa tay xoa đầu thằng bé, bất ngờ nó vung tay hất tung cả tờ giấy bạc cả cánh tay ông Đài Loan, rồi vừa khóc thét vừa giã đành đạch trên đất, miệng hét lên: “Mẹ, mẹ, mẹ về với con!”.

++ +

Từ hôm đó thằng Tâm sang nhà cậu mợ Ba ở. Hàng ngày cậu mợ đều sang nhà ngoại nhưng không ai rủ nó, nó cũng không đòi. Nghe nói cả nhà đi chơi núi Bà, đi lòng hồ, đi Vũng Tàu nữa mà cũng không kêu nó, nó cũng không phiền. Nó ở nhà chơi với các anh chị con cậu hoặc chơi một mình. Bây giờ nó có nhiều đồ chơi hơn trước (nghe nói mẹ nó đưa tiền nhờ cậu Ba mua cho).

Cậu Ba khen: “Tâm ngoan ghê”. Khi từ nhà ngoại về, cậu mợ cười vui vẻ, thỉnh thoảng Tâm nghe mợ hít hà: “Di út vậy mà có phước, lại đẻ con trai cho ông nữa. Ở bên họ mê con trai lắm! Vài bữa nữa nhớ nhắc di út cho tiền mua cái xe nghen”. Đôi khi nó lại nghe cậu rủa: “Mẹ nó, thằng Đài Loan đó cũng nhieu bỏ mẹ!”. Một lần nó nghe mợ Ba nói với người hàng xóm: “Con Hằng nói với ông Đài Loan thằng Tâm là con của người chị đã chết sớm”, thằng Tâm nghe mà không hiểu gì nên mọi chuyện đều suôn sẻ, rất suôn sẻ nữa là khác!

Cả nhà ngoại qua nhà cậu Ba chơi, đương nhiên là có cả mẹ, thằng bé với ông Đài Loan. Lại đông đúc ồn ào vui vẻ như ở nhà ngoại. Đàn ông uống bia, đàn bà uống nước ngọt. Bọn trẻ con lăng xăng chộn rộn. Chỉ có thằng Tâm không đứng góc nhà nữa mà đứng tuốt ngoài gốc dừa. Nó không cầm rôbốt mà đưa cho thằng Tí, nhưng vẫn chăm chăm nhìn mẹ nó, như muốn nói: “Mẹ, con ở đây!”.

Đợi hoài không thấy mẹ nhìn, nó bèn đi vào buồng, rồi đợi hoài cũng không thấy mẹ vào nó lại bước ra. Thấy mẹ lúc nào cũng có một thằng nhỏ trên tay, nó nghĩ: “Chắc tại thằng đó khóc nhè nên mẹ không rảnh”. Thằng Tâm tìm cách lại gần mẹ nó, tiến từng bước lặng lẽ, cuối cùng nó đã ở sau lưng mẹ. Nó vừa đưa tay định sờ áo của mẹ thì thằng bé kia khóc thét lên, hình như thằng nhỏ đó kêu “mẹ” thì phải.

Tâm ngỡ ngàng còn mọi người giật mình, quay lại. Mợ Ba túm được nó lôi ra ngoài nhưng thằng Tâm vẫn hỏi với lại được một câu: “Sao nó được gọi “mẹ” còn con thì không?”. Mọi người lớn đều lặng thinh, mẹ thằng Tâm càng lặng thinh, cái nhìn của ông Đài Loan đè nặng lên người chị.

Thỉnh thoảng, chị Hằng lại tạt sang nhà cậu mợ Ba. Chị đi với bà ngoại hoặc đi một mình, không có ông Đài Loan cũng không ẵm theo thằng nhỏ. Mỗi lần ghé chút xíu nhưng lần nào chị cũng ôm chặt nó vào lòng, khóc mùi mẫn nhưng nó vẫn chưa gọi được tiếng “mẹ”. Có lần bà ngoại nhắc “gọi mẹ đi Tâm” mà nó cũng không gọi được. Cậu mợ Ba căn dặn: “Lúc được gọi thì không chịu gọi, lúc không được phép gọi lại cứ muốn gọi”.

+++

Rồi cũng đến ngày mẹ thằng Tâm với ông Đài Loan ra đi. Hôm ấy thằng Tâm được cậu Ba chở về nhà, trước khi lên xe của cậu Ba nó còn quay vào lấy cây súng đồ chơi. Cậu Ba cười: “Cái thằng, phá quá trời!”. Tâm thấy chiếc Toyota bữa trước đã đậu trước cửa nhà ngoại, vali xếp thành hàng, mấy người bà con cô bác đang dăn dò đưa tiễn mẹ nó. Các cô gái cứ nắm tay chị Hằng nhắc tới nhắc lui: “Chị đừng quên coi ai được được để làm mai cho em nghe chị!”. Chị Hằng cười: “Ừ, nhớ rồi!” mà muốn rơi nước mắt.

Tâm vẫn đứng ở góc nhà nhìn mẹ, chị Hằng không nhìn nhưng biết chắc nó đang đứng đó. Thỉnh thoảng mắt hai mẹ con lại gặp nhau, chị vội quay mặt đi. Ông Đài Loan cũng cười cười nhưng ánh mắt luôn nhìn hai mẹ con nghi hoặc. Tâm nghe cậu Hai nói nhỏ với bà ngoại: “Chắc nó nghĩ đó, má đưa thằng Tâm ra sau đi”. Bà ngoại bước tới ôm Tâm, nhưng không hiểu sao bà lại nói: “Kệ cha nó, muốn nghĩ thì nghĩ đi!”.

Đã đến lúc chia tay. Cậu mợ Hai, cậu mợ Ba bước lên xe, ông Đài Loan còn đứng dưới đất chờ chị Hằng. Bà ngoại đứng với thằng Tâm, nghẹn ngào nói với con gái: “Thôi con đi đi”. Chị Hằng tay vẫn ôm đứa bé, đầm đìa nước mắt thâm thì nức nở: “Má nuôi thằng Tâm giùm con nghen má, Tâm ơi tha lỗi cho mẹ nghen con!”.

Thằng Tâm hết nhìn bà ngoại lại nhìn mẹ. Ông Đài Loan bước tới nắm nhẹ khuỷu tay chị Hằng, ra ý bảo đi. Chị quay gót mà cái nhìn đau đớn còn trượt dài trên mặt thằng bé. Cửa xe mở ra nuốt họ vào trong rồi

lăn bánh. Chiếc xe vừa chạy chừng 100m bắt đầu thảng Tâm vùng chạy theo, cây súng đồ chơi trên tay nổ “tành tạch, tành tạch”, còn nó hét lạc giọng: “Mẹ, mẹ”. Chiếc xe đã khuất bóng mà thảng Tâm cứ chạy đuổi theo.

Rồi nó cũng phải khuyu xuống, không còn tiếng nó khóc, chỉ nghe tiếng súng nổ “tành tạch, tành tạch” như muốn bắn nát cái gì đó trong tâm hồn của nó!

Truyện ngắn của THANH NAM

Lời tác giả (+): “Câu chuyện trên đây là một truyện ngắn nhưng cũng không phải là một truyện ngắn! Bởi những chi tiết trong câu chuyện này lại hoàn toàn có thật. Tôi viết Bong bóng phập phồng sau khi chứng kiến một phụ nữ từ chối đưa con rút ruột đẻ ra để đi lấy chồng Đài Loan, cũng như chứng kiến rất nhiều phụ nữ trẻ ôm “con Đài Loan” trở về...”.

(+) Cán bộ Hội Phụ nữ tỉnh Tây Ninh, chỉ mới viết hai truyện ngắn, truyện đầu đã đăng trên báo địa phương.